

Studiul epistolei către Evrei – W.J. Ouweneel

Studiul nr. 5a: Isus – Marele Preot pentru slăbiciunile noastre (Evrei 4.14-6.20)

Împărțirea

Partea A: Persoana cea mai bună (Evrei 1.1-7.28)

1. Isus, Fiul lui Dumnezeu, mai sublim decât îngerii (Evrei 1.1-14)
Intercalare: Mântuirea mai mare, lucrată prin Fiul (Evrei 2.1-4)
2. Isus, Fiul Omului, dar mai mare decât omul (Evrei 2.5-18)
3. Isus, Fiu peste casa lui Dumnezeu, dar mai mare decât Moise (Evrei 3.1-6)
Intercalare: Isus este mai mare și decât Iosua (Evrei 3.7-4.13)
4. Isus ca Mare Preot pentru slăbiciunile noastre este mai mare decât Aaron (Evrei 4.14-5.10)
  - 4.1 Tronul harului (Evrei 4.14-16)
  - 4.2 Isus este mai mare decât Aaron (Evrei 5.1-10)
Intercalare: Realitatea mai bună și legată cu mântuirea (Evrei 5.11-6.20)
1. Lipsa de maturitate spirituală (Evrei 5.11-14)
2. Mergerea înainte spre desăvârșire (Evrei 6.1-8)
3. Făgăduința și jurământul lui Dumnezeu (Evrei 6.9-20)

==> Teme

1. Citiți mai întâi întreg pasajul! Căutați să aflați exact expunerea de idei a scriitorului și scoateți în evidență temele principale ale fiecărui pasaj.
2. Încercați folosindu-vă și de ajutorul studiilor anterioare să explicați ce vrea să se spună în Evrei 4.14-16 prin „slăbiciuni”!
3. Alcătuiți o privire generală referitoare la concordanțele și diferențele funcției de Mare Preot a lui Hristos și a lui Aaron pe baza textului din Evrei 5.1-10!
4. Citiți Geneza 14 și Psalmul 110, ce se spune despre Melhisedec! Încercați să înțelegeți importanța faptului că Hristos este Mare Preot după rânduiala lui Melhisedec!
5. Ce vrea să se spună prin „elementele începutului cuvintelor lui Dumnezeu” și „cuvântul începutului lui Hristos” din Evrei 5.12 și Evrei 6.1?
6. Care sunt însușirile creșterii spirituale și ale maturității spirituale în Evrei 5.11-6.3?
7. Încercați să descrieți cât se poate de exact despre care oameni este vorba în Evrei 6.4-6, prezentați sub diverse descrieri?
8. Care este conținutul făgăduințelor în Evrei 6.12-17?
9. Ce vrea să se spună în Evrei 6.19 prin ancoră, care pătrunde în partea dinapoia perdelei?
10. Care sunt lucrurile pozitive și negative ale cititorilor pe care le întâlnim în întreg pasajul?

A 4.1 Tronul harului (Evrei 4.14-16)

14. Având deci un mare preot însemnat, care a străbătut cerurile, pe Isus ^a, Fiul lui Dumnezeu, să ținem cu tărie ^b mărturisirea noastră. **15.** Pentru că nu avem un mare preot care să nu aibă parte cu noi în slăbiciunile noastre, ci unul ispitit în toate în același fel ¹, în afară de păcat ^{2c}. **16.** Să ne apropiem deci cu îndrăzneală de tronul harului ^d, ca să primim îndurare și să găsim har, pentru ajutor la timpul potrivit.

Observații

¹. Textual „după asemănarea noastră”.

². În Evrei 9.28 tradus prin „fără păcat”.

^a. Evrei 3.1; 6.20; 7.26; 8.1; 9.11

^b. Evrei 10.23

^c. Evrei 2.17

^d. Evrei 10.19

Comentariu

Ca de obicei un pasaj doctrinar nou, care urmează după o intercalare, se leagă atât direct de pasajul anterior intercalării cât și de ultimul pasaj din intercalare. Astfel Evrei 4.14 se referă la:

- Evrei 3.1: „De aceea, ... luați aminte la Apostolul și Marele Preot al mărturisirii noastre, la Isus ... (...) Având deci un Mare Preot însemnat, care a străbătut cerurile, pe Isus, Fiul lui Dumnezeu, să ținem cu tărie mărturisirea [noastră]” (Evrei 4.14).
- Evrei 4.12,13: Noi avem nevoie de Cuvântul lui Dumnezeu cu privire la gândurile și chibzuielile noastre. Noi avem nevoie de Marele Preot cu privire la slăbiciunile noastre și ispitele noastre, care ne înconjoară (Evrei 4.14-16).

Am învățat deja unele lucruri despre Marele Preot, acum materialul didactic se extinde:

- El a devenit Om, ca să poată deveni Mare Preot (Evrei 2.17);
- El a suferit pe pământ, ca să poată fi acum în cer Mare Preot pentru noi (Evrei 2.18; 4.15);
- El a făcut pe pământ ca Mare Preot lucrarea de ispășire pentru păcatele poporului (Evrei 2.17);
- După lucrarea Sa El „a străbătut cerurile” și și-a ocupat locul pe „tronul harului” (Evrei 4.14,16); El a fost pus acum ca Fiu și ca Mare Preot peste casa lui Dumnezeu (aceasta suntem noi) (Evrei 3.1-6; compară cu Evrei 10.21);
- Noi Îl mărturisim pe pământ ca Mare Preot al nostru aflat în cer (Evrei 3.1; 4.14);
- El vine în ajutorul nostru în ispitele noastre, are milă cu slăbiciunile noastre și ne oferă (de la tron) îndurare și har (Evrei 2.18; 4.15,16).

Ca Om El a avut parte de toate ispitele (cu excepția ispitei păcatului), în care pot ajunge credincioșii (Evrei 2.18; 4.15). Însă în același timp El este mai mult decât un Om: mereu se pune

accentul pe faptul că El este Fiul lui Dumnezeu. Numai astfel El putea să devină Marele Preot al nostru:

- El este atât Preot cât și Fiu peste casa lui Dumnezeu (Evrei 3.6; 10.21);
- „Marele Mare Preot” al nostru este „Isus, Fiul lui Dumnezeu” (Evrei 4.14);
- Acela, care a fost născut de Dumnezeu ca Fiu, a fost făcut capabil tocmai prin aceasta să devină Mare Preot (Evrei 5.5,6; compară cu versetul 8);
- Deoarece Melhisedec se aseamănă cu Fiul lui Dumnezeu, el este o imagine a lui Hristos ca Preot (Evrei 7.3);
- Adevăratul Mare Preot nu putea fi un om obișnuit, ci trebuia să fie „Fiu” (Evrei 7.28).

Noi putem înțelege și:

- prin faptul că El era Om pe pământ, El a putut avea parte de toate ispitele care ar putea veni și asupra noastră;
- dar deoarece El era Dumnezeu, El a putut atunci să fie desăvârșit de statornic și poate astăzi să aibă pe deplin milă cu noi.

Ce face concret Marele Preot cu privire la slăbiciunile noastre?

El ne mângâie, prin aceea că ne arată clar că El Însuși a fost pentru noi în încercări și poate avea compasiune cu noi; astfel El ne prezintă propria Lui Persoană ca încurajare, pentru ca noi să nu descurajăm, ci să ținem cu tărie mărturisirea, care Îl are pe El ca și conținut, în lumea aceasta.

El intervine pentru noi la Dumnezeu (compară cu Evrei 7.25), susține interesele noastre înaintea Lui și ne garantează accesul liber permanent la tronul lui Dumnezeu, „tronul harului” (Evrei 4.16), pentru ca noi să primim de la Dumnezeu Însuși îndurare și har pentru ajutor la timpul potrivit (Evrei 4.16).

Versetul 14: Un Mare Preot însemnat [mare]: Epistola către Evrei ne îndreaptă mereu atenția spre mărimea Domnului Isus. Uneori se folosesc cuvinte directe cum ar fi „mare” (megas: „un Mare Preot”, Evrei 10.21; „marele Păstor al oilor”, Evrei 13.20) sau „cât de mare” (pelikos: „vedeți dar cât de mare a fost acesta”, Melhisedec este acolo o imagine a lui Hristos, Evrei 7.4; compară cu Evrei 8.1). El este „mare” (cu mult mai mare decât Aaron; vom vedea aceasta în Evrei 5 și 7), deoarece El nu este un om obișnuit, ci este Fiul lui Dumnezeu și deoarece El nu este Preot pe pământ, ci este un Preot care a străbătut cerurile. El este la tronul harului (Evrei 4.16). În versetele acestea El este numit „mare”, deoarece El conduce în casa lui Dumnezeu slujba desăvârșită de adorare. Mărimea Lui este necesară, atât în ceea ce privește traversarea pustiei în siguranță de către noi, cât și serviciul divin convenit în Locul Preasfânt.

Străbătut cerurile: Pentru ambele misiuni de Mare Preot Hristos a trebuit să-și ocupe locul în cer, pe tronul lui Dumnezeu, la dreapta Sa. Este remarcabil că dacă în Evrei 1.3 și Evrei 8.1 se spune că Hristos S-a așezat la dreapta „Maiestății”, cuvântul „maiestate” înseamnă textual „mărime”. Mărimea lui Hristos este mărimea propriei Sale Persoane („Isus, Fiul lui Dumnezeu”) și mărimea funcției Lui în legătură cu mărimea poziției Lui actuale; de aceea El, pentru ca să devină Marele Preot mare [însemnat] al nostru, a ocupat locul cel mai înalt imaginabil: la dreapta

„Măririi” în înălțime, a devenit mai presus de ceruri (Evrei 7.26). Expresia „străbătut cerurile” este folosită aici fără explicații mai detaliate. Dar pe parcursul epistolei expresia este interpretată detaliat. Acolo se va arăta că cortul din pustiu este o imagine a cerurilor (Evrei 9.23,24) și că intrarea marelui preot în Locul Preasfânt în marea zi a împăcării este o imagine a intrării lui Hristos în ceruri (Evrei 6.19,20; 9.11,12). Marele preot intra în Locul Preasfânt, își făcea acolo lucrarea și după un timp ieșea; la fel și Hristos a intrat, pentru ca acum să Se arate înaintea Feței lui Dumnezeu pentru noi și curând să iese, ca să Se arate spre mântuire aceluia care Îl așteaptă (Evrei 9.24,28). Pe de o parte se spune că Hristos a intrat „în ceruri” (Evrei 9.24), pe de altă parte că El „a străbătut cerurile” (Evrei 4.14) și a devenit „mai presus de ceruri” (Evrei 7.26). Aceasta înseamnă pe de o parte că tronul lui Dumnezeu este în cer și pe de altă parte, și că el este deasupra tuturor cerurilor (create). Aceasta înseamnă că Hristos posedă acum un loc care este mai presus de întreaga creație, mai presus de cerul norilor, de cerul stelelor și de „al treilea cer” (2 Corinteni 12.2).

Cer (7x ceruri)

Evrei 1.10 cerurile sunt lucrarea mâinilor Tale
Evrei 4.14 un mare Preot Mare, care a străbătut cerurile
Evrei 7.26 un astfel de Mare Preot ... devenit mai presus decât cerurile
Evrei 8.1 Maiestatea din ceruri
Evrei 9.23 lucrurile din ceruri
Evrei 9.24 intrat chiar în cer
Evrei 11.12 au fost născuți o mulțime ca stele cerului
Evrei 12.23 Adunarea celor întâi-născuți, care sunt înscriși în ceruri
Evrei 12.25 Cel care vorbește din ceruri
Evrei 12.26 clătina nu numai pământul, ci și cerul

Isus, Fiul lui Dumnezeu: Hristos niciodată nu ar fi putut deveni Mare Preot dacă El nu ar fi fost „Isus”, Omul smerit de pe pământ. El a fost făcut desăvârșit prin suferință (Evrei 2.10), El a suferit în ispitiri, în care ajung și aceia pentru care El face slujba Sa (Evrei 2.18), El a fost ispitit ca și noi (Evrei 4.15). Dar El niciodată nu ar fi putut deveni Mare Preot, dacă nu ar fi fost „Fiul lui Dumnezeu”, care a cunoscut deplin toate ispitirile în chip divin, a rezistat divin în ele și care acum poate deplin împărtăși suferința aceluia care sunt ai Lui, care acum se află în aceleași ispitiri. Funcția Lui de Mare Preot se bazează pe gloria propriei Sale Persoane, pe viața Lui de încercări pe pământ și pe lucrarea de ispășire făcută de El pe cruce.

Să ținem cu tărie mărturisirea: Al treilea „să ne ...” din Evrei 4 (compară cu versetele 1,11): scriitorul se include din nou și pe sine în această exclamare. El încurajează pe cititori să țină cu tărie „mărturisirea”. Prin aceasta nu este vorba de ținerea cu tărie la o formulă, ci a ceea ce, sau mai exact la Acela pe care Îl mărturisim: „Apostolul și Marele Preot al mărturisirii noastre” (Evrei 3.1). Noi mărturisim că Dumnezeu a vorbit aici pe pământ prin Apostolul Său și că

această Persoană este acum Marele Preot al nostru și că noi înșine ca fii ai lui Dumnezeu suntem acum pe drumul spre Fiul lui Dumnezeu, deoarece suntem tovarăși ai unei chemări cerești, legați cu un Mare Preot ceresc, pe drumul spre odihna cerească. Noi mărturisim înaintea tuturor pe Marele Preot. El este Cel care ne sprijină ca să ținem cu tărie această mărturisire în pustiu în ciuda tuturor ispitirilor.

Versetul 15: slăbiciunile noastre: am vorbit despre acestea în Evrei 2.18 în legătură cu ispitirile. Deseori expresiei „slăbiciuni” i se acordă un înțeles foarte extins. Ea se aplică la toate greutățile în care credincioșii pot ajunge aici pe pământ. Unii merg mai departe și leagă expresia cu păcatele, pe care credincioșii le pot face. Acest ultim aspect în orice caz nu este corect. Este de neimaginat că Marele Preot poate avea milă cu păcatele din noi. El urăște păcatele noastre și de asemenea și noi trebuie să învățăm să urâm păcatele noastre, să le mărturisim înaintea lui Dumnezeu și să le aducem sub sângele crucii. Nici cealaltă interpretare nu este corectă în totul; aici nu este vorba de slăbiciuni cum ar fi durerea, boala, întristarea sau sărăcia. Desigur noi putem aplica expresia și la acestea și să fim convinși că Marele Preot poate avea compasiune cu noi și în aceste lucruri. Aceasta este ceea ce Pavel gândește în 2 Corinteni 12.9 în legătură cu țepușa pentru carne. Domnul îi spune: „Harul Meu îți este de ajuns; pentru că puterea Mea se desăvârșește în slăbiciune.” Și după aceea Pavel adaugă: „Deci foarte bucuros mă voi lăuda mai degrabă în slăbiciunile mele, ca să locuiesc peste mine puterea lui Hristos” (2 Corinteni 12.9). Dar noi trebuie să ne întrebăm ce înseamnă concret slăbiciunile în epistola către Evrei. Nu este vorba de ispitele din noi, și nici de ispitele din jurul nostru (compară din nou cu Iacov 1.2,13,14), ci este vorba de ispitiri foarte specifice din jurul nostru. Sunt ispitirile pe care satan le aduce pe drumul nostru, ca să ne blocheze pe drumul nostru spre glorie (Evrei 2.10!). Putem trece prin aceste ispiti numai suferind (Evrei 2.18!). Să fii tovarăș al chemării cerești, legat cu un Mare Preot ceresc, pe drumul spre gloria și odihna cerească, și totodată să mărturisești aceasta public (Evrei 3.1; 4.14) înseamnă să-ți atragi ocară lumii (compară cu Evrei 10.33; 11.26; 13.13). Și de ce aceasta este numită aici slăbiciune? Deoarece noi suntem înclinați să cedăm încercării, pentru ca în felul acesta să evităm ocară și suferința. Suntem înclinați să facem pâine din pietre, să fim sensibili pentru onoare și prestigiu în lumea aceasta și să abuzăm de Dumnezeu pentru propriile noastre planuri (compară cu comentariul la Evrei 2.18 referitor la cele trei ispitiri ale lui Hristos!). Din cauza acestei înclinări ispitirile sunt pentru noi „slăbiciuni” – și aceasta are a face cu păcătoșenia noastră. De aceea versetul nostru spune categoric, că într-adevăr Hristos a fost și în aceste ispitiri, dar fără păcat; de aceea în Evrei 5.3 slăbiciunile sunt aduse în legătură cu păcatul. Aceste diferențe foarte importante pot fi rezumate astfel:

- dacă Dumnezeu permite lui satan să ne lase să flămânzim, atunci aceasta este o ispitire;
- deoarece avem înclinația să ne opunem lui Dumnezeu și autoritar să ne procurăm hrana, această ispitire scoate la lumină slăbiciunea noastră;
- dacă cedăm acestei înclinații și ne opunem sau urmăm propria voie în neascultare, atunci aceasta înseamnă păcat.

Domnul Isus cunoștea dinainte groaza suferințelor crunte de la cruce; de aceea Ghetsimani era pentru El o ispitire îngrozitoare din partea lui satan. Dar El nu a cunoscut nici o „slăbiciune” în sensul că El ar fi putut fi chiar și numai pentru un moment înclinat să se dea la o parte din calea

suferinței. El nu a cunoscut păcatul și de aceea nici îndărătnicia. Privirea dinainte la suferință L-a umplut cu groază. Dar în nici un moment voința proprie nu a fost mai tare decât voia lui Dumnezeu, sau să fi dorit să acționeze împotriva voii lui Dumnezeu. El a cunoscut toate ispitirile în care și noi am putea ajunge. El le cunoaște mult mai intens decât noi. Pentru cine dintre noi vederea dinainte a suferințelor a însemnat vreodată prevederea părăsirii lui de către Dumnezeu? Probabil gândim că Domnul totuși nu poate cunoaște așa bine slăbiciunile noastre, deoarece El nu a cunoscut ademenirea lăuntrică a păcatului. Dar aceasta nu este corect. Hristos a simțit ispitirile mai mult decât noi, tocmai pentru motivul că El era fără păcat. În momentul când păcatul exercită forță de atracție asupra noastră și noi devenim „slabi”, adică suntem ispitiți să cedăm ispitei, noi nu mai suferim. Însă Hristos a simțit mult mai intens decât noi grozăvia ispitirii și El nu a cunoscut ademenirea de a ceda ispitirii. Ca să nu mai vorbim de faptul că multe din ispitirile Lui noi nu le trăim (sau nu în forma în care le-a trăit El). Acestea sunt trei motive care arată că El a trăit ispitirea mult mai intens decât noi. De aceea El poate împărtăși și simți cu „slăbiciunile” noastre.

Mila (compătimirea): Deoarece Hristos a avut parte de ispitiri, El poate suferi deplin cu noi (Se poate așeza deplin în situația noastră, poate simți ce simțim noi, și poate înțelege și ne poate sprijini). Deoarece acum Hristos nu mai este în ispitiri, El poate acum, când este deasupra împrejurărilor, să poarte deplin slăbiciunile noastre și să ne sprijine. M-am referit deja la faptul că slăbiciunile nu trebuie puse pe aceeași treaptă cu păcatele. Ar fi îngrozitor să se susțină că Hristos are milă cu păcatele noastre. Cu toate acestea noi avem nevoie de Hristos atunci când am păcătuit. Însă atunci El nu este Marele Preot al nostru la Dumnezeu, ci Mijlocitorul nostru la Tatăl (1 Ioan 2.1) – aceasta este o diferență mare. Epistola către Evrei nu vorbește despre relația noastră cu Tatăl (în afară de Evrei 12.7-10 într-o comparație în contextul disciplinării), ci de relația noastră cu Dumnezeu. Epistola către Evrei ne vede ca păcătoși de odinioară, care au fost sfințiți odată pentru totdeauna și au fost făcuți desăvârșiți (Evrei 8.12; 9.14; 10.12,14,17,18). De aceea epistola nu mai vorbește despre păcătuirea credincioșilor; relația lor ca oameni răspunzători înaintea lui Dumnezeu a fost pusă în ordine odată pentru totdeauna. Când epistola către Evrei mai vorbește despre păcatele noastre, atunci aceasta este răzvrătire împotriva lui Dumnezeu, căderea celor care mărturisesc (Evrei 10.26-31). Însă în 1 Ioan este vorba de relația noastră ca și copii cu Tatăl. Păcatele credincioșilor niciodată nu mai pot distruge relația lor curățită cu Dumnezeu, Judecătorul, ele pot însă distruge părtășia între Tatăl și copiii Lui. În epistola către Evrei nu mai este vorba de păcatele credincioșilor. Ei au însă a face cu slăbiciuni și ispitiri. De aceea ei au nevoie de un Mare Preot la Dumnezeu. În 1 Ioan este vorba de intimitatea gingașă și vulnerabilă între Tatăl și copilul Lui, care poate fi foarte ușor distrusă prin păcate; de aceea credincioșii au nevoie de un Mijlocitor la Tatăl. Marele Preot ne suplinește la Dumnezeu și ne sprijină, ne mângâie și ne susține în încercările noastre; Mijlocitorul pășește pentru noi înaintea Tatălui pe baza sângelui Său și prin Cuvântul lui Dumnezeu (compară cu Evrei 4.12,13) ne conduce la cunoaștere și mărturisire. Realmente Aaron poate fi văzut ca imagine a Marelui Preot și a Mijlocitorului. Ca mare preot el purta poporul pe umerii lui și pe pieptul lui (imagine a puterii, respectiv a dragostei cu care Hristos exercită slujba Sa de Mare Preot) înaintea feței lui Dumnezeu. Dar el purta și semnul sfințeniei lui Dumnezeu pe fruntea lui, mitra de aur cu inscripția: „Sfințenie Domnului!” (sau: sfințit pentru Iahve) (Exodul 28.36-38).

În afară de păcat: Aici nu se spune „păcate”, cu toate că este adevărat că Hristos nu a făcut nici un păcat (1 Petru 2.22); dar aici este vorba că El nu a cunoscut nici un păcat (2 Corinteni 5.21): păcatul nu era în El (1 Ioan 3.5). El nu putea fi atras și ademenit prin păcat, păcatul nu a găsit nici un punct de legătură în El, în timp ce la noi este altfel, deoarece noi avem o natură păcătoasă. El nu a cunoscut nici un moment de slăbiciune – dar El poate (deoarece El este Dumnezeu) să simtă împreună ceea ce trăiește un om care trece prin încercări și suferințe (deoarece El este Om). Suferința Lui nu a fost provocată prin păcat – așa cum cu regret are loc la noi (1 Petru 2.20; 3.17; 4.15) – și suferința Lui nu L-a condus la păcat. El a cunoscut deplin încercările pe care diavolul le poate aduce pe drumul nostru. Dar deoarece El era fără păcat, El nu le-a cunoscut ca slăbiciuni. El Însuși nu a avut nevoie de un Mare Preot. Dar El este acum Mare Preot al nostru, căci încercările înseamnă „slăbiciuni” pentru noi. Deoarece El Însuși a cunoscut încercările, El poate împărtăși suferința cu noi (textual aici stă scris „simpatiza”) în lucrurile care sunt slăbiciuni pentru noi. Când ispitirea apasă greu asupra noastră, noi ne simțim slabi. Simțim amenințarea că putem da înapoi, eșua și cădea. Atunci strigăm către El, deoarece simțim că nu mai putem ține cu tărie mărturisirea. Atunci El vine în ajutor, ca să ne sprijine. El face aceasta prin aceea că ne prezintă propria Lui Persoană și anume ca model pe pământ și ca țel în cer.

Versetul 16: tronul harului: Aici avem al patrulea și ultimul apel „să ne ...” din capitolul acesta (vezi versetele 1,11,14): să ne apropiem deci cu îndrăzneală de tronul harului. Cu „îndrăzneală”, deoarece păcatele mele au fost îndepărtate. Eu pot privi liber pe Dumnezeu. Cu „îndrăzneală”, dar și pentru că acolo sus la tronul lui Dumnezeu este un Mare Preot care poate simți în chip desăvârșit cu slăbiciunile mele. Îndemnul „să ne apropiem cu îndrăzneală” îl găsim și în Evrei 10.19-22. Însă acolo el stă mai mult în legătură cu serviciul divin (vom vedea aceasta). Acestea sunt două motive importante, pentru care noi să intrăm în Locul Preasfânt și să ne apropiem de Dumnezeu: (a) ca să primim ajutor din cauza slăbiciunilor noastre (deci, ca să primim ceva) și (b) ca să aducem jertfa de adorare (deci, ca să dăm ceva). În versetul nostru avem deci din nou a face cu vorbirea simbolică a slujirii în cortul din pustiu. Hristos a străbătut cerurile ca Mare Preot și Și-a ocupat locul la Dumnezeu pe tronul Lui. Ce era în cortul din pustiu care corespundea tronului lui Dumnezeu? Chivotul Domnului. El stătea în Locul Preasfânt (o imagine a cerului cerurilor) și reprezenta prezența lui Dumnezeu. Dumnezeu domnea peste heruvimii care erau pe capacul ispășirii (Psalmul 80.1). Heruvimii reprezentau sfințenia lui Dumnezeu în judecată. Ei priveau spre Legea sfântă a lui Dumnezeu, care era în chivot. De aceea chivotul era un tron de judecată. Judecata putea fi înlăturată numai prin aceea că marele preot intra o singură dată în an în Locul Preasfânt, ca să stropească sângele animalelor de jertfă (vițelul și țapul) pe capacul ispășirii. Și pentru Hristos tronul lui Dumnezeu era un tron al judecății: blestemul Legii a coborât asupra Lui (Galateni 3.13). Însă după aceea El a intrat o dată pentru totdeauna cu sângele Lui în Locul Preasfânt (Evrei 9.11-14,22-26; 10.5-14). El nu stă în Locul Preasfânt, ca și cum lucrarea încă nu ar fi terminată (preoții Vechiului Testament stăteau când făceau lucrarea lor), ci El S-a așezat ca Triumfător, deoarece sângele Lui a îndepărtat eficient și pentru totdeauna păcatele alor Săi. De aceea vechiul tron de judecată a luat pentru credincioși caracterul unui tron de har. Sângele lui Hristos se află pe capacul ispășirii. Dumnezeu L-a prezentat pe Hristos Însuși pentru noi ca un „capac al ispășirii”, tradus în Romani 3.25 prin „scaunul harului”. De aceea noi mergem cu îndrăzneală la tronul harului: sângele lui Hristos este pe capacul ispășirii, El Însuși

este acolo ca Mijlocitorul nostru și compasiunea Lui cu slăbiciunile noastre îndepărtează ultima îndoială de la noi.

Apropiem: Să se observe că aici nu stă că noi ne apropiem de Marele Preot, ci de tron, aceasta înseamnă de Dumnezeu Însuși. Marele Preot intervine direct la Dumnezeu pentru noi, pentru ca noi să ne putem apropia întotdeauna cu îndrăzneală de Dumnezeu (compară cu Evrei 7.25; 11.6). Noi nu mergem la un preot pământesc cu rugămintea ca el să mijlocească la Hristos pentru noi; nu, noi avem voie să ne apropiem cu îndrăzneală și direct de tronul lui Dumnezeu (compară cu Ioan 14.14; 16.26,27 în contextul relației noastre cu Tatăl). Noi „ne apropiem”, prin aceea că noi aducem direct, sincer lui Dumnezeu rugăciunea noastră, indiferent că o facem în camera noastră sau în strângerea laolaltă ca Adunare. Facem aceasta sub forma rostirii de rugăciuni sau cântăm cântări care au caracterul de rugăciuni.

Apropiem (7x)

Proserchomei

Evrei 4,16 apropiem de tronul harului

Evrei 7,25 să-i mântuiască pe aceia care se apropie de Dumnezeu

Evrei 10,1 să-i desăvârșească pe aceia care se apropie

Evrei 10,22 să ne apropiem cu inimile curățite

Evrei 11,6 cine se apropie de Dumnezeu trebuie să creadă că El este

Engizo

Evrei 7,19 introducerea unei speranțe mai bune prin care ne apropiem de Dumnezeu

Evrei 10,25 cu atât mai mult cu cât vedeți apropiindu-se ziua

Desigur când este vorba de întrebarea, de cine ne apropiem de fapt, nu este o diferență mare între Dumnezeu și Marele Preot. Marele Preot al nostru este Dumnezeu, Fiul, și El șade pe tronul lui Dumnezeu, tronul harului. Gândurile lui Dumnezeu și ale Marelui Preot cu privire la noi sunt în armonie desăvârșită. Hristos poate împărtăși durerea cu noi și Dumnezeu ne dăruie îndurare și har. Tronul este bine intenționat față de noi, deoarece Dumnezeu este bine intenționat față de Hristos. Hristos ne reprezintă, și de aceea toată buna plăcere a lui Dumnezeu față de Domnul Isus se răsfrânge și asupra noastră. Deoarece Marele Preot este pe tron, ne putem aștepta la cele mai înalte binecuvântări de la tron pentru pelerinajul nostru. Marele Preot de pe tron poartă pe ai Săi în dragoste pe inima Sa (compară cu pieptarul lui Aaron cu numele celor douăsprezece seminții ale lui Israel) și în putere pe umerii Săi (compară cu cele două pietre cu numele semințiilor de pe umerii lui Aaron).

Îndurare și har: credincioșii sunt confrunțați în pustiu cu ispite grave și periculoase. Ei simt acestea ca slăbiciuni, își dau seama de pericolul de a ceda ispitelor, și de aceea în necazul lor fug la tronul harului. Ei nu vin pentru că au greșit – pentru aceasta ei au pe Mijlocitorul la Tatăl – ci pentru că sunt conștienți de slăbiciunile lor și recunosc că dacă Dumnezeu nu îi ajută, ei pot

cădea. Aceasta este o diferență mare! Tronul lui Dumnezeu stă întotdeauna în legătură cu guvernarea Sa: dacă avem a face cu slăbiciuni, mergem la tronul Lui și acolo căpătăm îndurare; dar dacă păcătuim, vine tronul la noi, și anume cu disciplinare. Însă întotdeauna disciplinarea are loc în har, căci noi suntem și rămânem copiii lui Dumnezeu. Noi avem nevoie de îndurare, când suntem slabi. Aceasta nu este același lucru cu har. Îndurarea este mila lui Dumnezeu cu împrejurările noastre grele și nenorocite; har este arătarea favorii pozitive, acolo unde nu există nici o revendicare și nici un drept. Îndurarea lui Dumnezeu mă ajută în împrejurările grele. Harul mă ridică deasupra împrejurărilor și mă face din nou conștient de poziția mea și de favoarea lui Dumnezeu. Cât de important este să mergem la timpul potrivit la tronul harului, și anume atunci când suntem în slăbiciuni și de aceea în pericole mari, pentru ca să primim la timp îndurarea și harul lui Dumnezeu pentru ajutor la timpul potrivit. Probabil „a primi”, ceea ce noi primim și „găsim” aici în împrejurările noastre, înseamnă că Dumnezeu vrea să ne ridice deasupra împrejurărilor, pentru ca acolo, peste împrejurări, să întâlnim harul Său.

Îndrăzneală

Evrei 3,6 să ținem cu tărie îndrăzneala

Evrei 4,16 să ne apropiem cu îndrăzneală

Evrei 10,19 îndrăzneală să intrăm în Locul Preasfânt

Evrei 10,35 nu lepădați încrederea (îndrăzneala) voastră

A 4.2 Isus este mai mare decât Aaron (Evrei 5.1-10)

1. Pentru că orice mare preot, luat dintre oameni, este așezat pentru oameni în cele privitoare la Dumnezeu, ca să aducă daruri și jertfe pentru păcate, **2.** putând fi îngăduitor cu cei neștiutori și rătăciți, pentru că și el însuși este cuprins de slăbiciune ^a; **3.** și, din cauza acesteia, este dator să aducă jertfe pentru păcate ^b, atât pentru popor, cât și pentru sine. **4.** Și nimeni nu-și ia singur onoarea aceasta, ci numai cel chemat de Dumnezeu, după cum a fost și Aaron ^c. **5.** Așa și Hristos, nu S-a glorificat pe Sine Însuși, ca să fie făcut mare preot, ci pe Cel care I-a zis: „Tu ești Fiul Meu, Eu astăzi Te-am născut“ ^d. **6.** După cum spune și în alt loc: „Tu ești preot pentru eternitate, după rânduiala lui Melhisedec“ ^e. **7.** El, în zilele întrupării Sale, aducând cereri și rugăciuni stăruitoare, cu strigăt puternic și lacrimi, către Acela care putea să-L mântuiască din moarte (și fiind ascultat, datorită temerii Lui evlavioase ¹) ^f, **8.** deși era Fiu, a învățat ascultarea din cele ce a suferit; **9.** și, fiind făcut desăvârșit ², a devenit, pentru toți cei care ascultă de El, autor al mântuirii eterne, **10.** Numit ³ de Dumnezeu „Mare Preot după rânduiala lui Melhisedec“ ^h.

Observații

¹ respect, reverență, teamă evlavioasă, compară cu Evrei 11.7; 12.28

² vezi remarcă la Evrei 2.10

- ³. sau „intitulat”
- ^a. Evrei 2.17; 4.15
- ^b. Leviticul 9.7; 16.6
- ^c. Exodul 28.1
- ^d. Evrei 1.5; Psalmul 2.7; Faptele apostolilor 13.33
- ^e. Evrei 6.20; 7.17; Psalmul 110.4
- ^f. Matei 26.36-46; Marcu 14.32-42; Luca 22.39-46
- ^g. Isaia 45.17
- ^h. Evrei 5.6; Psalmul 110.4

Comentariu

Scriitorul a vorbit până acum de câteva ori despre Hristos ca Mare Preot. Devine clar că el face o paralelă între Hristos și Aaron. Dar totodată devine clar că el vede mult mai multe diferențe decât concordanțe între cele două persoane. Concordanțele înseamnă că slujba lui Hristos este împlinirea Vechiului Testament, diferențele arată că Persoana lui Hristos și slujba Lui este mult mai minunată decât preoții Vechiului Testament. La aceasta se referă scriitorul în pasajul care urmează, arătând atât unele concordanțe cât și unele diferențe.

Concordanțe:

- Amândoi sunt puși pentru oameni în cele privitoare la Dumnezeu (versetul 1);
- Amândoi pot fi îngăduitori față de cei neștiutori și rătăciți (versetul 2);
- Amândoi jertfesc pentru popor și pentru păcatele poporului;
- Amândoi nu și-au luat singuri onoarea de a fi mare preot (versetul 4).

Diferențe:

Aaron	Hristos
Luat dintre oameni (versetul 1)	Singurul Fiu al lui Dumnezeu (versetul 5)
Cuprins de slăbiciuni (versetul 2)	Fără păcat (Evrei 4.15)
Trebuia să jertfească și pentru sine însuși (versetul 3)	S-a jertfit pe Sine Însuși pentru alții (versetul 9)
Chemat (Versetul 4)	Născut (versetul 5) și salutat (versetul 10)
Indiferent de viața lui pe pământ (versetele 1-3)	Pe baza vieții Lui pe pământ (versetele 7-9)
După rânduiala lui Levi (compară cu Evrei 7.1-17)	După rânduiala lui Melhisedec (versetul 6)

Până aici am văzut:

- În Evrei 3: Sfera preoției: casa lui Dumnezeu;
- În Evrei 4: împrejurările care fac preoția necesară: pustia;
- Acum în Evrei 5 vedem: chemarea la preoție și suferințele premergătoare necesare preoției.

Tocmai în aceasta constă diferența fundamentală între Aaron și Hristos:

- Aaron a devenit mare preot în ciuda persoanei și vieții sale;
- Hristos a devenit Mare Preot pe baza Persoanei și vieții Sale:
  - El a fost pus pentru oameni în cele privitoare la Dumnezeu (versetul 1);
  - El are mai multă îngăduință cu cei neștiutori și rătăciți, deoarece El este fără păcat (Evrei 5.2; 4.15; 7.26,27);
  - Și preoția Lui este întemeiată pe o jertfă pentru păcate, dar El S-a jertfit pe Sine Însuși (Evrei 5.3,9; 7.27; 10.12);
  - Numai El poate fi un Mare Preot desăvârșit, deoarece El este Fiul lui Dumnezeu (Evrei 5.5; 3.1-6; 4.14; 7.28);
  - El este Mare Preot nu pentru un timp, ci veșnic (Evrei 5.6; 6.20; 7.3,16,17,23,24);
  - El a trăit personal ce înseamnă ca om să asculte într-o viață de suferință și devotament (Evrei 5.7,8);
  - El este garanția mântuirii noastre prin aceea că El a pus baza mântuirii și prin aceea că El ca Mare Preot desăvârșit, iscusit, garantează sosirea noastră în glorie (Evrei 5.9,10; 7.25).

În pasajul acesta se face referire pentru prima dată la profeția din Psalmul 110, unde lui Mesia I se spune: „Tu ești preot pentru eternitate, după rânduiala lui Melhisedec.” Ce înseamnă aceasta se explică abia în Evrei 7; aici ne referim numai la următoarele:

Rânduiala lui Aaron

Hristos nu putea aparține rânduiei lui Aaron, deoarece El nu descindea din familia lui Aaron (Evrei 7.13,14); în afară de aceasta între preoția lui Aaron și cea a lui Hristos sunt mai multe deosebiri decât concordanțe (vezi mai sus); însă Aaron este în același timp o imagine a lui Hristos: jertfa lui Hristos, intrarea Lui în Locul Preasfânt și intervenirea lui la Dumnezeu pentru noi este slujbă preoțească „aaronită”.

Rânduiala lui Melhisedec

Preoția lui Hristos este după rânduiala (modelul, imaginea, felul) lui Melhisedec, deoarece El posedă o preoție unică în felul ei, care nu se transmite, veșnică;

Hristos este în concordanță cu persoana lui Melhisedec, deoarece acesta (în imagine) este de asemenea prezentat ca preot unic, veșnic (Evrei 7.1-3,15-17,20-24);

Hristos este în concordanță și cu funcțiile și lucrarea lui Melhisedec. El este Împăratul-Preot, care Se va arăta în curând pentru binecuvântarea poporului Său (compară cu Geneza 14).

Punctul culminant în pasajul acesta îl constituie versetele 7-10, care ne oferă o privire în suferințele lui Hristos – o suferință pe care n-a cunoscut-o nici Aaron și nici Melhisedec! -: suferințe în timpul vieții și morții Sale; suferințe, care L-au făcut (alături de gloria Lui personală

ca Fiul) capabil să exercite funcția Sa de Mare Preot (compară cu Evrei 2.10,18; 4.15). În felul acesta lucrarea Lui pe pământ a realizat atât mântuirea veșnică (Evrei 5.9), cât și aptitudinea să ne lase pe noi să ajungem sigur la mântuire. Dumnezeu L-a eliberat din moarte; nu prin aceea că L-a cruțat de moarte, ci prin aceea că L-a înviat dintre morți. Dumnezeu L-a lăsat să intre cu triumf în cer (prin aceea că El Însuși L-a salutat cu bucurie mare), pentru ca acolo El să devină Marele Preot al nostru (Evrei 5.10).

Versetul 1: Pentru că: acest cuvânt nu se referă direct la Evrei 4.16, ci mai mult la subiectul funcției de Mare Preot a lui Hristos. După ce această temă a fost atinsă pe scurt în Evrei 2.17; 3.1 și Evrei 4.14,15, vine momentul să se vorbească detaliat despre funcția de mare preot în general și în mod deosebit despre funcția de Mare Preot a lui Hristos.

Orice mare preot: aceasta se referă desigur numai la orice mare preot din timpul vechiului legământ; cuvântul „orice” nu include și pe Melhisedec. Pe scriitor îl preocupă pe de o parte să arate concordanțele între funcția de mare preot a lui Aaron și a lui Hristos, și pe de altă parte el vrea să pună în lumină diferențele mari dintre cei doi. Este într-adevăr o concordanță, însă Hristos este un Preot conform unei alte orânduiei, și anume aceea a lui Melhisedec. Prin aceasta El este unic, așa cum vom vedea, în comparație cu numărul mare de preoți (însă „un mare preot”) din seminția lui Aaron.

Dintre oameni ... pentru oameni: aici vedem deja prima diferență: Aaron și fiii lui erau luați dintre oameni, ei erau oameni între oameni și de aceea – așa cum adaugă versetul doi – era „cuprins de slăbiciune” și păcătos (versetul 3). Hristos era desigur și Om. Aceasta este de asemenea deosebit de important, căci numai ca Om putea să aibă parte de ispitirile de care avem noi parte. De aceea El poate acum să împărtășească suferința noastră (Evrei 2.18; 4.15). Dar El nu era „luat dintre oameni” în sensul că El nu ar fi ca unul din noi cuprins de slăbiciune. El a fost într-adevăr ispitit în toate lucrurile ca și noi, însă în afară de păcat (Evrei 4.15). Însă mai mult chiar: inițial El nu este Om. El era și este Fiul veșnic al lui Dumnezeu, El a devenit Om. De aceea vom vedea că față de expresia „luat dintre oameni” stă în versetul 5 expresia: „Tu ești Fiul Meu”. Expresia a doua „pentru oameni” se referă și la Hristos. Aceasta este o însușire esențială a funcției de mare preot în general. Slujba de mare preot este exercitată înaintea lui Dumnezeu în favoarea oamenilor. Apostolul vine de la Dumnezeu la oameni, marele preot se apropie de Dumnezeu pentru oameni.

În cele privitoare la Dumnezeu: am discutat expresia aceasta deja la Evrei 2.17, unde ea a fost folosită deja. Cu toate că funcția de mare preot este pentru oameni, în primul rând este vorba de onoarea și interesele lui Dumnezeu. Dumnezeu vrea să aibă un popor curat și închinat, care Îi slujește și care I se închină. Aceasta este „privitor la Dumnezeu”!

Atât daruri cât și jertfe pentru păcate: Această combinație o găsim și în Evrei 8.3 și Evrei 9.9. Expresia „jertfe pentru păcate” arată în orice caz spre jertfe de sânge. Probabil în cazul „daruri”-lor ne putem gândi la jertfe fără vărsare de sânge; fie că este vorba de lucrarea de tămâiere (de exemplu lucrarea de tămâiere făcută în marea zi a ispășirii; compară cu Evrei 9.4), ori de jertfa de mâncare (compară cu Evrei 10.5 „jertfă pentru păcate și daruri de mâncare”). În lumina din

Evrei 8.4 „daruri” poate avea și un înțeles mult mai larg și să se refere la toate jertfele. De aceea expresia „daruri și jertfe pentru păcate” poate fi probabil înțeleasă ca noțiune colectivă pentru întreg serviciul jertfelor. În versetul nostru este vorba, în contextul temei supraordonate, în mod deosebit de serviciul jertfelor pentru păcatele poporului (vezi versetul 3).

Jertfe pentru păcate

Evrei 5.1 Marele preot aduce atât daruri cât și jertfe pentru păcate
Evrei 7.27 aducerea de jertfe pentru propriile păcate
Evrei 8.3 marele preot este pus să aducă atât daruri cât și jertfe pentru păcate
Evrei 9.9 se aduc atât daruri cât și jertfe pentru păcate
Evrei 9.23 lucrurile cerești sunt curățite prin jertfe pentru păcatemai bune
Evrei 9.26 pentru desființarea păcatului prin jertfa Sa pentru păcate
Evrei 10.1 nu poate niciodată prin aceleași jertfe pentru păcate să facă desăvârșiți pe cei care se apropie
Evrei 10.5 N-ai voit jertfe pentru păcate
Evrei 10.8 n-ai vrut jertfe pentru păcate
Evrei 10.11 jertfe pentru păcate care niciodată nu pot înlătura păcatele
Evrei 10.12 El a adus o singură jertfă pentru păcate
Evrei 10.26 nu mai rămâne jertfă pentru păcate
Evrei 11.4 prin credință Abel a adus o jertfă pentru păcate
Evrei 13.15 să aducem neîncetat o jertfă [pentru păcate] a laudei
Evrei 13.16 pentru că astfel de jertfe [pentru păcate] Îi plac lui Dumnezeu

Să aducă: Verbul prospero (a aduce, a oferi) îl găsim între altele și în Matei 25.20; Marcu 10.13. În forma obișnuită înseamnă „a se duce spre ceva” și de a ceea și „a trata”, adică să te comporti într-un anumit fel față de o chestiune sau o persoană (vezi Evrei 12.7). Înțelesul normal al cuvântului în Noul Testament este „a jertfi”, în sensul de „a oferi” (Matei 2.11; Luca 23.36; Faptele apostolilor 8.18) sau să înalți rugăciuni (Evrei 5.7) sau să aduci jertfe. Fraza arată din nou o diferență între Hristos și preoții aaronitici: ultimii jertfesc mereu daruri și jertfe pentru păcate (la plural), însă Hristos „a jertfit” atât cereri cât și rugăciuni stăruitoare (Evrei 5.7), precum și pe Sine Însuși (Evrei 9.14,26,28; 10.10,12,14).

Versetul 2: a fi îngăduitor: cuvântul acesta în limba greacă înseamnă textual „a suferi (a suporta, a simți) moderat”, în sensul „a avea sentimente cuvenite”. Cuvântul acesta metriopatheo amintește direct de sympatheo din Evrei 4.15; însă acolo nu era vorba de sentimentele fragile ale unui om păcătos, ci de sentimentul desăvârșit al lui Hristos. Și ceea ce este și mai important: în Evrei 4.15 era vorba de slăbiciuni, care într-adevăr au a face cu natura noastră păcătoasă, dar nu cu păcate concrete. Însă aici în Evrei 5.1 este vorba de „neștiutori și rătăciți”, aceștia sunt păcătoșii! Expresiile acestea nu servesc pentru înfrumusețarea păcatelor, ca și cum s-ar referi numai la păcatele făcute din neștiință, ci pentru a face clar diferența față de păcatele făcute cu premeditare, păcatele conștiente, care rezultă din răzvrătire împotriva lui Dumnezeu, păcatele cu

mâna înălțată (Leviticul 4.2,13,22,27; 5.2-4,15,17; Numeri 15.22-31; compară cu Psalmul 19.13; 139.23,24). Și în Noul Testament nu este nici o jertfă pentru păcate făcute prin răzvrătire conștientă împotriva lui Dumnezeu. Ce înseamnă aceasta vom vedea în Evrei 10.26,27.

El însuși este cuprins de slăbiciune: aici este prezentat motivul pentru care marele preot aaronit putea să fie cu îngăduință față de păcătoși: el însuși era un păcătos! „Slăbiciune” nu înseamnă aici înclinarea spre păcat; vezi Evrei 4.15. În versetul 3 se vorbește mai clar despre „păcatele” marelui preot. El însuși „era cuprins de slăbiciune” vrea să spună, el era ca și cum ar fi îmbrăcat cu o haină. Hristos niciodată nu a fost tolerant față de păcat. Într-adevăr aceasta nu stă scris aici – se spune: „îngăduitor cu cei neștiutori și rătăciți” –, dar aceste expresii se referă evident la păcatele lor (versetul 3). Hristos dimpotrivă putea fi într-adevăr îngăduitor cu cei neștiutori și rătăciți din cauza căinței lor și din cauza dragostei Lui pentru cei pierduți, dar niciodată din cauza păcatelor lor. El niciodată nu este înclinat să privească păcatul ca nefiind păcat. Hristos urăște păcatele, dar El iubește pe păcătos. Însă un mare preot păcătos avea înclinația, din cauza naturii lui păcătoase, să fie îngăduitor față de păcatele altora. Păcatele, pe care noi le facem ușor și cu plăcere, le numim ușor ca fiind bune și la alții. De aceea marele preot aaronit niciodată nu putea să fie un mare preot desăvârșit; niciodată el nu putea să judece cu aceeași seriozitate și severitate păcatele, așa cum face Dumnezeu cel drept.

Versetul 3: marele preot pășea într-adevăr înaintea lui Dumnezeu în numele poporului, dar el era în același timp total una cu poporul, chiar și în păcătoșenia lor. Atunci când el ca mijlocitor pentru popor aducea jertfe pentru păcate, acestea erau în mod necesar întotdeauna jertfe și pentru el însuși și casa lui. Da, tocmai din cauza responsabilității lui mari jertfele pentru păcate ale preoților trebuiau să fie mai mari decât cele pentru oamenii simpli din popor (Leviticul 4.3,28; 16.11,15). „Slăbiciunea” marelui preot nu era însă o slăbiciune exterioară de natură fizică sau condiționată de împrejurări, ci era înclinarea launtrică spre păcat, era natura păcătoasă, care dă la iveală fapte păcătoase. Și în privința aceasta este o diferență mare între Hristos și preotul aaronit: Hristos era fără păcat. El S-a jertfit pe Sine Însuși pentru popor (compară cu Evrei 5.9). Însă preotul din Israel era păcătos; de aceea el trebuia să aducă jertfe pentru păcat atât pentru sine însuși cât și pentru popor.

Jertfe

Evrei 5.1 aduse pentru păcate

Evrei 5.3 jertfe pentru păcate

Evrei 5.7 aducere de cereri și rugăciuni stăruitoare

Evrei 8.3a aducerea atât de daruri cât și de jertfe pentru păcate

Evrei 8.3b Acesta are ceva pe care îl aduce

Evrei 8.4 aducerea de daruri conform Legii

Evrei 9.7 aducerea de sânge

Evrei 9.9 aducerea atât de daruri cât și de jertfe pentru păcate

Evrei 9.14 S-a jertfit pe Sine Însuși fără pată lui Dumnezeu

Evrei 9.25 nu ca să Se jertfească de mai multe ori

Evrei 9.28 Hristos, după ce El a fost jertfit o singură dată

Evrei 10.1 se aduc neîncetat în fiecare an jertfe pentru păcate

Evrei 10.2 aducerea lor ar fi încetat

Evrei 10.8 care sunt aduse potrivit legii

Evrei 10.11 aducând jertfe pentru păcate

Evrei 10.2 a adus o singură jertfă pentru păcate

Evrei 11.4 Abel a adus o jertfă lui Dumnezeu

Evrei 11.17 Avraam l-a adus jertfă pe Isaac și l-a adus pe fiul său întâi-născut

Evrei 12.7 Dumnezeu Se „poartă” cu voi ca față de niște fii

Versetul 4: este destul de greu în pasajul acesta să se țină despărțite concordanțele și diferențele între funcția de mare preot a lui Aaron și a lui Hristos. În versetul 3 accentul s-a pus pe o diferență. Dar totodată a devenit vizibilă și o concordanță: amândoi au jertfit pentru popor din cauza păcatelor poporului. În acest sens versetul 4 continuă cu o concordanță (observă cuvântul „și”): amândoi nu și-au luat singuri onoarea funcției de mare preot. Aaron nu s-a numit singur mare preot, ci Dumnezeu l-a chemat pentru aceasta (vezi Exodul 28.1; 29.44; Leviticul 8.2,3; Numeri 16.5,40; 17.8,10). Desigur fiecare mare preot este „chemat” de Dumnezeu; observă „orice mare preot” în versetul 1. Însă aici este desigur numit Aaron, deoarece el era primul din seminția marilor preoți. Dumnezeu l-a chemat tocmai pe el. La el s-a văzut cel mai clar realitatea chemării divine. Urmașii lui erau „automat” chemați mari preoți pe baza descendenței lor.

Versetul 5: nu S-a glorificat pe Sine Însuși: așa cum era cu Aaron, la fel este și cu Hristos. Cu toate că El este Dumnezeu, El, atunci când era pe pământ, nu Și-a dăruit lui Însuși funcția de Mare Preot. Ca Om El era în totalitate dependent de Dumnezeu. El nu Și-a procurat singur nici onoare și nici glorie, și de asemenea El nu le-a primit de la oameni, ci numai din mâna Tatălui Său (compară cu Ioan 5.41; 6.27; 7.18; 8.50,54).

Versetul 5b: aici încetează complet concordanța cu Hristos. Demnitatea lui Hristos pentru această funcție este mult mai mare decât a lui Aaron! Aaron a fost luat dintre oameni (versetul

1), dar Hristos este Fiul lui Dumnezeu! Aaron a fost chemat de Dumnezeu (versetul 4), dar Hristos a fost născut de Dumnezeu! Am vorbit deja la Evrei 1.5 detaliat despre citatul din Psalmul 2, așa că nu trebuie să mai prezentăm contextul acestui verset în psalm. Am văzut deja, că gândul referitor la filiațiunea veșnică nu stă acolo pe prim plan, cu toate că este prezent; este vorba că Hristos ca Om aici pe pământ a fost născut prin Dumnezeu de Maria. De aceea Hristos este „Fiul lui Dumnezeu” (compară cu Luca 1.35). Aceasta are importanță în acest context, deoarece este vorba că Omul Isus era și este Mare Preot. Ca Dumnezeu Fiul, El nu era Mare Preot. Dar când a devenit Om, El a putut deveni Mare Preot. Însă demnitatea sublimă pentru această funcție se bazează pe faptul că Omul acesta nu este un Om între oameni, ci că El a fost născut de Dumnezeu ca Om, așa că Omul acesta este Fiul lui Dumnezeu. Marele Preot al nostru este cu mult mai superior decât Aaron, nu numai pentru că El avea și are o misiune minunată, ci și pentru că El ca Fiu al lui Dumnezeu are o demnitate mult mai mare pentru această funcție. Numai un Fiu al lui Dumnezeu poate cu adevărat fi potrivit ca Mare Preot înaintea lui Dumnezeu; dar numai pentru că Fiul este și Om poate reprezenta cu adevărat interesele noastre înaintea lui Dumnezeu. Dacă comparăm funcția de mare preot a lui Hristos cu a lui Aaron, vedem în primul rând că funcția lui Hristos este mai mare (aceasta se prezintă în continuare) și în al doilea rând, că demnitatea Lui personală este mai mare. La comentarea textului din Evrei 3.1-6 și Evrei 4.14 am îndreptat atenția în mod deosebit asupra faptului că deoarece Fiul lui Dumnezeu este Marele Preot al nostru, aceasta are importanță mare și pentru preoția noastră. Numai Fiul lui Dumnezeu poate reprezenta cu adevărat interesele noastre înaintea lui Dumnezeu. Dar de asemenea numai El ne face fii și prin aceasta preoți. El a fost născut de Dumnezeu ca Fiu, pentru ca noi să putem fi născuți prin Dumnezeu ca fii (compară cu Evrei 2.10); Hristos a fost făcut Mare Preot de Dumnezeu, pentru ca noi să putem fi fiii de preoți. Hristos este Fiu peste casa lui Dumnezeu (Evrei 3.6) și Preot peste casa lui Dumnezeu (Evrei 10.21) – și casa suntem noi. O casă de fii de preoți și închinători. La o astfel de societate măreață de fii de preoți cerești se potrivea numai un Mare Preot demn. Acesta putea fi numai Cineva, care El Însuși este Fiul lui Dumnezeu. Observă: nu Fiu așa cum suntem noi fii, El este singurul Fiu al lui Dumnezeu. Noi suntem preoți, dar El este Marele Preot, Marele Preot pe locul întâi. Vom reveni detaliat la această temă în Evrei 7.25-28.

Versetul 6: aici se face pentru prima dată referire la profeția din Psalmul 110. Se vor mai face referiri și în alte pasaje (Evrei 5.10; 6.20; 7.11,15,17,21). Primul verset din Psalmul 110 îl regăsim și în Evrei 1.13 și Evrei 10.12,13. La studiul Evrei 1.13 ne-am ocupat în detaliu cu contextul întregului psalm. El este unul din mulții psalmi care se referă la Împărăția păcii. Vrajmașii lui Mesia vor fi atunci puși la picioarele Lui (versetul 1), El va trimite din Sion sceptrul puterii Sale (versetul 2) în mijlocul unui popor al lui Dumnezeu ascultător și aflat în sărbătoare (versetul 3), împărații vrăjmași vor fi atunci zdrobiți (versetul 5) și națiunile vor fi judecate (versetul 6). Mesia este Acela care cândva a fost aici pe pământ în smerenie, dependent de întărirea dată Lui de Dumnezeu, asemenea lui Ghedeon (Psalmul 110.7; compară cu Judecători 7.4-7). Atunci poporul, care L-a respins, conform Psalmului 109.3, va fi în totalitate „binevoitor”. Pentru o înțelegere corectă este important să se țină seama că în versetele 2 și 3 psalmistul vorbește lui Mesia, în versetul 4 Iahve vorbește lui Mesia și în versetele 5-7 psalmistul vorbește lui Iahve despre „Domnul” (Adonai, Mesia, nu Iahve). În Psalmul 109.31 Iahve stă la dreapta celui sărac și în Psalmul 110.1,5 Adonai stă la dreapta lui Iahve. Ambele

citate în Evrei (Psalmul 110.1,4) sunt totodată puncte culminante în psalm, căci sunt două afirmații ale lui Dumnezeu adresate lui Mesia. În Evrei 5 pasajul din Psalmul 110.4 este citat alături de cel din Psalmul 2.7. În felul acesta ia naștere o egalitate importantă:

- „Tu ești Fiul Meu”,
- „Tu ești [totodată] Preot”.

Acestea sunt afirmații reale, neschimbabile ale lui Dumnezeu Însuși; El explică că acest Om este atât „Fiu” cât și „Preot”. Duhul Sfânt leagă aici cele două exprimări într-o unitate: filiațiunea și preoția sunt foarte strâns legate între ele, atât în Persoana lui Hristos cât și acum cu privire la noi.

După rânduiala lui Melhisedec: Evrei 7 arată detaliat clar că Hristos nu este Mare Preot după rânduiala lui Aaron. Aceasta nici nu era posibil, chiar și numai prin faptul că El nu descindea din familia lui Aaron, ci din familia lui Iuda (Evrei 7.14). Însă aceasta nu înseamnă că preoția Lui este pe un nivel mai inferior, dimpotrivă, El este Preot după o rânduială mult mai înaltă decât rânduiala lui Aaron. Să se observe, că aici nu este vorba de Martele Preot. Expresia „mare preot” include și alți preoți, care sunt subordonați marelui preot. În rânduiala lui Melhisedec este însă numai un preot. Dar și aceasta nu are valoare mai mică, căci este nevoie numai de un preot, tocmai pentru faptul că prin acest unul singur preot a fost făcută o lucrare desăvârșită, valabilă veșnic. În afară de aceasta El este nemuritor, așa că nu este necesar să fie rânduiți alți preoți. Ceea ce se ascunde exact înapoia rânduiei lui Melhisedec se explică în capitolul 7. Și aici se face din nou referire la o temă care va fi tratată abia mai târziu pe parcursul epistolei. Vrem numai să rezumăm aici pe scurt ceea ce mai târziu va fi prezentat foarte pe larg. Noi putem rezuma însușirile rânduiei lui Melhisedec în șapte puncte; aceste puncte sunt totodată și diferențe față de rânduiala lui Aaron:

- Hristos a devenit Mare Preot printr-un jurământ (Evrei 7.20,21; Psalmul 110.4a);
- Hristos a devenit Mare Preot pe baza suferinței (Evrei 5.7-9), prin propria Sa jertfă (Evrei 7.27; 10.10);
- El a devenit Mare Preot după și pe baza intrării Sale minunate în Locul Preasfânt și glorificarea Sa la dreapta lui Dumnezeu (Evrei 5.10; 6.20; 8.1,2; compară cu Psalmul 110.1,7);
- Este vorba de o preoție unică în felul ei, căci este preoția Fiului lui Dumnezeu (Evrei 5.5; 7.1-3,28), ea este veșnică și pe baza unei vieți nepieritoare (Evrei 7.15-17,24);
- Preotul nu este binecuvântat prin unul mai mare (așa cum Aaron a fost binecuvântat în tatăl său Avraam, Geneza 14.19), ci El Însuși este Cel mai mare, care dă binecuvântare; deci preoția Lui se bazează pe o „poruncă” mai bună (Evrei 7.4-10,18,19);
- Deoarece rânduiala lui Melhisedec este mai mare decât a lui Aaron, un preot după rânduiala lui Melhisedec poate acum să exercite în cer preoția aaronită și într-un mod desăvârșit (Evrei 4.14-16; 7.25-28);
- Așa cum Melhisedec a ieșit cu binecuvântare pentru poporul lui Dumnezeu, la fel Hristos va reveni în curând și ca Preot-Împărat (compară cu Zaharia 6.13) va instaura ca Mijlocitor al unui legământ nou Împărăția Sa a păcii bogată în binecuvântare (Evrei 7.22; 8.1-13).

Spre a clarifica mai bine: rânduiala lui Melhisedec nu înlătură rânduiala lui Aaron, căci în curând în Împărăția păcii preoți din casa lui Aaron (și anume cei din casa lui Țadoc) vor exercita iarăși slujbe în Templul nou (Ezechiel 44 și 48). Însă rânduiala lui Melhisedec este mult mai supremă decât rânduiala lui Aaron, chiar dacă Hristos are foarte mult a face cu preoția aaronită. El nu poate fi pe pământ un preot după rânduiala lui Aaron, dar El poate exercita acum în cer preoția pe care Aaron o prezenta ca o umbră.

Rezumat:

Hristos este acum și pentru totdeauna Preot după rânduiala lui Melhisedec;

El exercită acum preoția sub forma lui Aaron (și anume Suplinitor pentru poporul lui Dumnezeu în Locul Preasfânt);

El va exercita în curând (în Împărăția păcii) preoția conform preoției lui Melhisedec (El, ca Preot-Împărat aduce binecuvântare de la Dumnezeu poporului lui Dumnezeu de pe pământ).

Versetul 7: ajungem acum la a treia etapă a vieții lui Hristos aici pe pământ: El a venit ca Om pe pământ, născut din Dumnezeu ca Fiu al lui Dumnezeu (Evrei 5.5); El este Preot în cer începând de la glorificarea Sa (Evrei 5.6,10; 6.20; 8.1,2); Între nașterea Lui și glorificarea Lui sunt „zilele întrupării [carnii] Sale”, aceasta înseamnă viața Sa ca Om aici pe pământ.

În acest context sunt de reținut două lucruri importante referitoare la viața Domnului pe pământ:

- Viața Lui L-a făcut desăvârșit de capabil, ca să devină în cer Mare Preot pentru noi, prin aceea că aici pe pământ a avut parte de toate ispitele, cu excepția păcatului (Evrei 5.8,9; compară cu Evrei 2.18; 4.14-16);

- însă această viață a condus totodată ca El să Se jertfească pe Sine Însuși – și în privința aceasta El este unic.

Hristos a înfăptuit pe cruce adevărata preoție aaronită – lucrarea de ispășire realizată de marele preot în marea zi a ispășirii; în afară de aceasta Hristos este Preot în veac după rânduiala lui Melhisedec. Însă Aaron și Melhisedec nu au suferit, numai Hristos a suferit! Aceasta este unicitatea, Melhisedec și Aaron sunt amândoi imagini frumoase ale lui Hristos, dar unde este la ei elementul suferință? În marea zi a ispășirii au suferit cel mult animalele de jertfă. Hristos a devenit El Însuși adevărata jertfă pe pământ. El a suferit. Hristos a suferit din partea oamenilor, El a suferit din pricina conștiinței, din pricina dreptății. Dar El a suferit nespus de mult din cauza părăsirii Lui de către Dumnezeu pe Golgota. Hristos a suferit și în timpul umblării Lui – și în mod deosebit la începutul slujirii Sale în timpul celor patruzeci de zile în pustiu, atunci când S-a împotrivit ispitirilor lui satan. Însă noi nu citim că în pustiu, atunci când satan a încercat să-L abată prin lucruri plăcute, El a adus lui Dumnezeu rugăciuni și implorări. Dar când în Ghetsimani înaintea ochilor Domnului stătea părăsirea Lui de către Dumnezeu, care urma să vină, (Luca 22), El a luptat cu rugăciuni și implorări. Hristos a suferit nespus de mult din partea oamenilor, dar El a îndurat toate acestea cu răbdare. El știa dinainte chiar și ce oamenii Îi vor face pe Golgota, (Ioan 18.4), dar aceasta nu L-a determinat la strigăte mari și lacrimi. Trebuia să fie El un martir mai neînsemnat decât cei mulți după El, care și-au dat viața pentru El cu mare bucurie și devotament? Nu, ceea ce L-a făcut să aducă strigăte mari și lacrimi, era privirea celor

trei ore de întuneric, părăsirea Lui de către Dumnezeu, „facerea Lui păcat” și paharul, care îi va fi dat nu de oameni ci de Dumnezeu Însuși (compară cu Ioan 18.11).

Aducând cereri și rugăciuni stăruitoare cu strigăt puternic și cu lacrimi: cum s-a spus deja, aceasta a avut loc în zilele întrupării [cărnii] Sale. De aceea aici nu ne gândim în primul rând la cruce, ci la Ghetsimani (Matei 26.36-46; Marcu 14.32-42; Luca 22.40-46). Acolo auzim de trei ori strigătul Lui tare, rugăciunile și implorările Lui: „Tatăl Meu, dacă este posibil, să treacă de la Mine paharul acesta; însă nu cum vreau Eu, ci cum vrei Tu” (Matei 26.39). Acolo auzim vorbindu-se și de lacrimi: El a fost întristat, tulburat adânc și îngrozit până la moarte. El era într-o luptă grea. „Aducând” trebuie înțeles aici în sensul „trimițând în sus către Dumnezeu”. Este însă și o paralelă cu același cuvânt din versetul 1, unde se face aluzie la jertfa de pe Golgota, care urma să aibă loc imediat. Lacrimile și implorările au fost puse de altfel direct în legătură cu contextul crucii. Noi nu putem exclude această interpretare, căci și timpul acesta face parte din zilele cărnii Sale. În privința aceasta ne gândim în mod deosebit la Psalmul 22.1-21a: „Dumnezeul Meu! Dumnezeul Meu! Pentru ce M-ai părăsit și stai departe de mântuirea Mea, de cuvintele geamătului Meu? Și așa mai departe ...”.

Către Acela care putea să-L mântuiască din moarte: pentru interpretarea versetului 7b este decisiv dacă versetul 7a se referă la Ghetsimani sau la Golgota. Dacă ne gândim la Ghetsimani, atunci rugăciunea Domnului consta tocmai în aceea, ca moartea îngrozitoare a păcătosului să treacă de la El. El L-a rugat pe Acela care putea să-L salveze de la moarte. Dacă în versetul 7a ne gândim la Golgota (sau la ambele locuri), atunci este clar, că atunci gând moartea judecății nu mai putea trece de la El, rugăciunea Lui trebuie să fi avut ca și conținut, ca Dumnezeu să-L salveze trecând prin moarte. Aceasta este important și pentru interpretarea expresiei următoare:

Și a fost ascultat din pricina evlaviei Lui: Dacă ne gândim la Ghetsimani, această ascultare poate fi interpretată așa, că Dumnezeu a dăruit Domnului Isus pregătirea launtrică pentru primirea suferințelor, așa că El a primit puterea să primească din mâna Tatălui paharul (compară cu Ioan 18.11). Dacă ne gândim la Golgota, atunci ascultarea în acest caz înseamnă, că Dumnezeu realmente L-a salvat din moarte, prin aceea că L-a înviat dintre morți. În primul caz Dumnezeu putea într-adevăr să-L salveze de moarte, dar Dumnezeu nu a făcut-o. Era voia lui Dumnezeu ca Hristos să trebuiască să treacă prin moarte. În cazul celei de-a doua interpretări Dumnezeu a putut să-L salveze din moarte. Dumnezeu a făcut realmente aceasta în înviere. Impresia mea este că scriitorul gândește în versetul 7a la Ghetsimani, însă în versetul 7b el prelungește linia până la Golgota, deoarece el folosește expresii care se referă mai mult la moartea pe cruce și la înviere. Aici este foarte interesant Psalmul 22.21: versetul 21a aparține încă la cele anterioare „rugăciuni și implorări”, dar versetul 21b este răspunsul minunat al lui Dumnezeu în înviere („ascultarea/împlinirea” rugăciunilor și implorărilor) și constituie totodată introducerea la versetele care urmează (de exemplu în versetul 22 ne putem gândi la seara zilei de înviere; Ioan 20.19-23 și compară cu Evrei 2.12). Vezi și psalmul împărațesc, Psalmul 21.4, „A cerut de la Tine viața: Tu I-ai dat – viață lungă pentru totdeauna și pentru eternitate.” Versetul nostru mai spune și că El a fost ascultat din pricina evlaviei Lui. Prin aceasta este vorba de temerea de Dumnezeu, devotamentul desăvârșit, dependența și teama sfântă a lui Hristos față de Dumnezeu.

Unii vor să traducă aici cu „frică”. Însă este imposibil să se afirme că Hristos din cauza fricii Lui de moarte a fost păzit de moarte respectiv ar fi fost salvat din ea!

Versetul 8: aici avem iarăși propoziția principală din versetele 7 și 8 (aceste două versete constituie de altfel și o propoziție secundară, dependentă de „Hristos” în versetul 5!), care ne spune ceea ce am amintit deja la punctul (a) la începutul comentariului la versetul 7. Viața lui Hristos pe pământ L-a făcut desăvârșit pentru slujba Lui de Mare Preot în cer și anume prin aceea că El a învățat ascultarea prin ceea ce a suferit. Viața Lui era suferințe – suferințe ca urmare a ispitirilor, cărora El nu a cedat (căci altfel nu ar fi suferit) (Evrei 2.18). El a învățat ascultarea în ispitiri: a învățat – a suferit; aceasta sună aproape ca un joc de cuvinte ca și cuvintele grecești emathen – epathen. „Învățarea” se poate de altfel referi foarte bine și la versetul 7. Aceasta devine mai clar dacă traducem textual: „Cel care în zilele cărnii Sale a adus cu strigăte mari și lacrimi atât cereri cât și implorări Aceluia care putea să-L salveze de la moarte, și L-a salvat din pricina evlaviei Lui, cu toate că fiind Fiu, a învățat din ceea ce a suferit, (și anume) ascultarea.” Dintr-o astfel de traducere se văd mai clar două lucruri:

Învățarea ascultării a avut loc în timpul zilelor cărnii Sale. Aceasta înseamnă deci, nu în cer înainte de nașterea Sa (acolo nu era nimic pentru El ca să asculte, acolo îngerii ascultau de El ca Fiu al lui Dumnezeu), ci în viața Lui pe pământ;

„Ce a suferit” se referă la ceea ce este numit concret în versetul 7. Tocmai în Ghetsimani El a învățat ce era ascultarea (cuvinită, necesară).

Acolo El a aflat personal ce înseamnă să ascuți; dar desigur noi putem aplica și în sens larg la toate suferințele Sale.

Cuvintele „cu toate că fiind Fiu” stau între cele două părți de propoziție, așa că ele se pot aplica și la ceea ce se spune înainte: cu toate că El era Fiu, ca Om a ajuns în situația că în dependență mare de Dumnezeu a trebuit să strige și ca Om a fost ascultat de Dumnezeu.

Suferințe

Evrei 2.18 El a suferit când a fost ispitit

Evrei 5.8 El a învățat ascultarea prin ceea ce a suferit

Evrei 9.26 Căci altfel ar fi trebuit să sufere de mai multe ori

Evrei 13.12 El a suferit dincolo de poartă

Cu toate că era Fiu: aceste cuvinte ar trebui după părerea mea să le aplicăm înainte de toate la versetul 8; ca Fiu El era obișnuit să I Se dea ascultare începând de la creație; aceasta făcea parte din filiațiunea Lui. Când El era pe pământ, El a rămas Fiul lui Dumnezeu, da, El a devenit Fiu chiar într-un mod cu totul nou, prin aceea că prin Dumnezeu a fost născut din Maria. Dar cu toate că El și aici pe pământ era Fiu, deoarece El era Om se afla într-o poziție în care El personal a trebuit să afle ce înseamnă să ascuți. Numai în felul acesta El va fi în chip desăvârșit în stare să

simtă împreună cu noi când suntem în slăbiciune (Evrei 5.9; 4.15). De altfel versetul acesta arată clar că se rătăcesc aceia care tăgăduiesc filiațiunea veșnică a lui Hristos și cred că filiațiunea implică o poziție de dependență, de ascultare, de supunere și subordonare (poziția aceasta n-a avut-o Hristos în veșnicie). Vedem aici că este exact invers. O astfel de poziție de subordonare este opusă poziției de filiație. Nu „pentru că” era Fiu El a trebuit să învețe ascultarea, ci „deși”, „cu toate că” era Fiu. Filiație implică independență, egalitate în rang (compară cu Ioan 5.18; 10.33). Dar Fiul a devenit Om; și în această stare, deși era Fiu, a trebuit să învețe ascultarea cu privire la funcția Sa de Mare Preot ceresc.

A învățat ascultarea: să se observe că aici nu se spune că Domnul Isus a învățat să asculte, ca și cum voința Lui ar fi trebuit zdrobită. Ci El a învățat „ascultarea” înainte de toate prin faptul că El ca Om a ocupat pe pământ locul supunerii. Noi trebuie să învățăm ascultarea deoarece noi prin natura noastră suntem neascultători. El a trebuit să învețe ascultarea, deoarece inițial El era într-o poziție în care totul asculta de El. El a învățat ascultarea, prin aceea că El a crescut mereu în aceasta, fără ca El să fi fost vreodată neascultător. Înțelegem mai bine aceasta dacă comparăm Luca 2.42 cu Luca 2.52: „Isus creștea în înțelepciune” (versetul 52), dar nu în sensul că nebunia trebuia să dispară. La El niciodată nu a fost nebunie, căci de la început El era „umplut de înțelepciune” (versetul 40). Când a crescut, El a pătruns tot mai mult în ceea ce însemna pentru El poziția de ascultare: împotrivire față de ispite, umblare împlinind toate poruncile Tatălui – fără ca în privința aceasta să cadă vreodată în neascultare. Ce mare a fost această ascultare! Mai mare decât aceea din grădina Eden, pe când încă nu era nici o ispitire, mai mare decât cea din Împărăția păcii de o mie de ani, când satan va fi legat. Era o ascultare în timpul tuturor ispitirilor lui satan, în mijlocul unei lumi plină de răzvrătire, plină de savurarea păcatului. În felul acesta El a învățat să sufere împreună cu noi, care ne aflăm într-o astfel de lume; aceasta ne conduce la versetul 9.

Versetul 9: făcut desăvârșit: compară în privința aceasta comentariul la Evrei 2.10. Domnul Isus a mers în chip desăvârșit pe drumul ascultării; El a devenit ascultător până în moarte, da, până în moarte pe cruce (Filipeni 2.8). El a trebuit să învețe ascultarea într-un mod mai profund, mai intens și mai amar decât oricare alt om. Nici un om, care este chemat să umble în ascultare, nu poate reproșa lui Dumnezeu că El Însuși nu știe ce înseamnă să asculte. Căci Dumnezeu a devenit Om și a ocupat de bună voie locul ascultării desăvârșite. El a simțit până la extrem consecințele ascultării. De aceea El a fost acum „făcut desăvârșit”, ca să simtă și să sufere împreună cu noi cei care acum ne aflăm de asemenea într-o poziție de ascultare. El Se află acum într-o poziție în care El poruncește și în care se ascultă de El; noi suntem aceia „care ascultă de El”. El ne poruncește; dar nu ca sclavul, care devine împărat (Proverbe 30.22), care acum poruncește nemilos mânat de bucuria de a produce pagubă și din sete de răzbunare, ci ca un prinț, care a devenit rob și care, cu toate că Îi aparținem, ne slujește totodată. Poruncile Lui servesc tocmai pentru a ne călăuzi în siguranță prin pustiu, să ne păzească de ispite și când suntem în ispite, ca astfel să ne salveze de orice rău din jurul nostru. Ascultarea era taina drumului lui Hristos. Ascultarea este acum și taina drumului nostru, așa ca noi să nu cădem în cursele vrăjmașului și să pierim în pustiu (compară cu Evrei 3.18; 4.11).

Să desăvârșească

Evrei 2.10 facă desăvârșit pe Inițiatorul (Căpetenia)
Evrei 5.9 făcut desăvârșit ... a devenit autor al mântuirii veșnice
Evrei 7.19 Legea n-a desăvârșit nimic
Evrei 7.28 un Fiu, făcut desăvârșit pentru eternitate
Evrei 9.9 neputând să desăvârșească, în ceea ce privește conștiința
Evrei 10.1 nu poate să desăvârșească pe aceia care se apropie
Evrei 10.14 a desăvârșit pentru totdeauna
Evrei 11.40 ca ei să nu fie făcuți desăvârșiți fără noi
Evrei 12.23 duhurile celor drepecți, făcuți desăvârșiți

Desăvârșit

Evrei 5.14 hrana tare este pentru cei desăvârșiți
Evrei 9.11 cortul mai mare și mai desăvârșit

Desăvârșire

Evrei 6.1 să mergem spre desăvârșire

Perfecțiunea

Evrei 7.11 perfecțiunea prin preoția levitică

Desăvârșitorul

Evrei 12.2 Desăvârșitorul credinței

Autor al mântuirii eterne: cu privire la cuvântul „mântuire” vezi comentariul la Evrei 1.14; 2.3,10. Și aici este ca și acolo (a) mântuire continuă (vezi mai sus), păstrare permanentă prin slujba Sa de Mare Preot la trecerea prin pericolele și ispitele pustiului (compară cu Evrei 7.25) până la (b) mântuirea definitivă, pe care o moștenim (Evrei 1.14). Hristos este Căpetenia noastră pentru această mântuire (Evrei 2.10). Această ultimă mântuire este legată cu odihna de sabbat a Împărăției păcii. Dar este o mântuire veșnică: dimensiunea și binecuvântările ei se extind până în veșnicie. Hristos este „Urzitorul” mântuirii, El a realizat-o. El a pus baza ei la cruce (Evrei 5.7) și El ne conduce ca Mare Preot în cer până la sfârșit (Evrei 5.10).

Versetul 10: versetul acesta ne arată baza pentru ceea ce ni s-a spus în versetul 9: Hristos Și-a terminat drumul Său aici pe pământ, El „a fost făcut desăvârșit” și a terminat ce a avut de făcut (compară cu Luca 13.32), și de aceea a fost făcut capabil să fie Marele Preot al nostru. În această însușire a Persoanei Sale El ne garantează mântuirea noastră definitivă. Este Dumnezeu Cel care L-a „salutat” sau I-a dat titlul de Mare Preot după rânduiala lui Mehisedec. Hristos a fost odinioară „născut” de Dumnezeu ca Fiu pe pământ (Evrei 5.5); putem spune asemănător cu versetul 5 că Hristos „a fost chemat” de Dumnezeu pentru lucrarea Sa de jertfă. Și acum citim că după terminarea lucrării El a fost „salutat” de Dumnezeu. El a fost numit public și cu bucurie ca Mare Preot al nostru în cer. Pe cruce Hristos era, ca să zicem așa, Marele Preot în hainele albe din marea zi a ispășirii. Hainele acestea arată spre curăția Lui personală. Acolo pe cruce El, Marele Preot, S-a jertfit pe Sine Însuși ca jertfă desăvârșită. Acolo El a dus sângele Lui în Locul Preasfânt. Acum El Însuși a intrat în Locul Preasfânt (Evrei 6.19,20; 9.12,24; 10.19,20). El a luat

loc acolo totodată nu numai în hainele Lui albe, ci și în hainele Lui de măreție, care arată spre lucrarea înfăptuită. Numele poporului răscumpărat îl poartă pe umerii și pe pieptul Lui. El poartă haina de purpură albastră, care vorbește despre caracterul ceresc al slujbei Sale.